

Les armes d'Espanya contra els catalans

written by David Folch | 14 de febrer de 2018

Els darrers mesos i en especial des de poc abans de l'1 d'octubre i als voltants de les declaracions d'independència hem pogut conèixer part de l'arsenal tàctic d'Espanya per impedir la lliure determinació dels catalans. En farem un llistat i un breu repàs de cadascuna, tenint en compte el lligam que hi ha entre totes aquestes armes i el seu ús simultani, recordant que bàsicament hi són per fomentar i estendre la por:

1- Presó, amenaça de presó, inici de processos judicials: s'usa l'aparell judicial contra els líders del procés però també de forma indiscriminada i aleatòria contra la població. Contra els dirigents es pretenen assolir diversos objectius: l'escapçament de les organitzacions que comanden, sigui el Govern o entitats civils; la humiliació pública de renúncia als ideals per a aquells que optin per aquesta via per evitar la presó; la paràlisi d'aquestes organitzacions amb l'amenaça que les seves actuacions poden perjudicar els dirigents. Per a la població en general, la premissa és estendre la por, l'arbitrarietat i la sensació d'injustícia, encausant majoritàriament els independentistes. El recurs usat és la versió estesa del delictes d'odi, que els permet denunciar a qualsevol particular. Probablement el procés judicial acaba en no-res però el que es busca simplement és la nosa, la incomoditat i la por d'haver d'assistir a un judici, ésser assenyalat, malbaratar uns diners i un temps, etc.

2- Violència policial i violència de la ultradreta: la simple observació de l'actuació policial el dia 1 d'octubre i les reaccions dels policies i les notícies relacionades ("A por ellos", "Que nos dejen actuar", "Catalanes de bien, normales", etc) marquen clarament l'objectiu d'exercir i demostrar la

capacitat de repressió i violència del que són capaços aquests cossos policials. De totes les maneres possibles, per evitar un referèndum es va triar la que comportava *per se* més violència. A aquesta demostració de força estatal s'hi suma la mobilització dirigida dels elements d'ultradreta espanyols a Catalunya, dorments els darrers anys, activats en el moment precís el mes d'octubre, i estendre la sensació d'impunitat i, és clar, la por als carrers. Us recomano la lectura d'aquest [article de Jordi Graupera](#) sobre aquest aspecte.

3- Premsa: l'ús de la premsa espanyola contra els catalans és una constant dels darrers anys o lustres i no constitueix cap sorpresa. L'expressió "premsa espanyola manipuladora" reflecteix una realitat que òbviament els fereix però que és constatable en diversos estudis de la pluralitat als mitjans, enfocament dels temes o directament *fake news* d'èxit. Cal destacar l'ajuda inestimable del que podem anomenar *intel·lectuals* (així, amb *h*) per definir els opinadors dirigits. L'objectiu de la premsa i dels *intel·lectuals* és magnificar la violència catalana, minimitzar l'espanyola, ridiculitzar els dirigents catalans i el mateix moviment independentista al qual se li resta genuïtat titllant-lo d'ideologia fruit de l'adoctrinament. També es maximitzen i s'allarguen les notícies sobre repercussions econòmiques (siguin reals o no), i es deshumanitza a l'independentista. La premsa espanyola ha rebut les felicitacions públiques de M. Rajoy per la defensa de la unitat d'Espanya.

4- Asfíxia econòmica real i fictícia: la real és la que ja duen a terme els darrers anys amb el control de les despeses de la Generalitat i l'ofegament via interessos del FLA i l'infrafinançament crònic. A això, i en els moments claus d'octubre, s'hi han afegit les facilitats i les pressions per a modificar la seu d'algunes grans empreses, que en un gest de covardia hi han accedit. L'efecte real econòmic és limitat o nul, però contribueix eficaçment al discurs de la por a l'esfondrament econòmic.

5- Ressò internacional: en aquest cas la gestió diplomàtica espanyola, pel que fa als estats i a la Unió Europea, malauradament de moment reïx, evidentment a un alt preu econòmic i de favors internacionals. El punt negre de l'1 d'octubre, donen per descomptat que s'anirà oblidant a mesura que passin els mesos i amb l'esforç conscient de la premsa i afins.

6- Trols a les xarxes socials: en gran quantitat, amb formació, i amb l'objectiu de consolidar a les xarxes les directrius donades a premsa i *hintel·lectuals*. També l'assetjament constant a independentistes, i el suport a les accions estatals. Ús de recursos visuals de bon nivell tècnic que busquen la viralitat.

7- Societat Civil Catalana i Tabàrnia: SCC és una creació espanyola reconeguda per Moragas, mà drete de M. Rajoy, i inflada artificialment per premsa i *hintel·lectuals*, i ai las, en els seus inicis, també per TV3. L'objectiu de SCC és servir de contrapunt a ANC i Òmnium i d'excusa per les mobilitzacions dirigides per Espanya. Tabàrnia ha viscut l'esclat recentment, just després de la victòria independentista el 21D, i amb un primer impuls de Ciutadans que de la mà d'Inés Arrimades i d'altres en va fer la primera difusió inaugural de pes. És la cristal·lització de l'amenaça de muntar un Ulster i respon als patrons coneguts d'invasió i colonització assajats permanentment en qualsevol conflicte i que podem veure al Sàhara o al Tibet. Tabàrnia és rebutible intel·lectualment sense un excessiu esforç però rep permanentment el suport de premsa, trols, *hintel·lectuals*, evidentment tots sota les clavegueres de l'Estat. Actualment es presenta com una paròdia a l'independentisme per evitar la discussió de fons i facilitar-ne el coneixement o recepció. En el moment adequat i amb el pes de la violència tractaran d'imposar-la.

8- Atemptats d'agost: si bé no vull afirmar públicament que fossin de falsa bandera, és evident que van ser utilitzats al màxim per desprestigiar els Mossos i l'autogovern en general.

La premsa amb l'afer "The nota" al capdavant hi van jugar un paper especialment galdós però no oblidem que, efectiu per al públic al qual es dirigeix. Hem de comptar sempre amb els aspectes quantitius que hi ha en favor de l'espanyolisme, més que els qualitius.

9- Exèrcit: encara no explícitament usat sobre el terreny, no es pot descartar en el futur una acció militar, probablement limitada de cara a la reacció internacional. Limitada vol dir un màxim d'unes desenes de morts, perfectament assumibles per Europa, i l'intent d'ocupació i control de les institucions catalanes.

10- 155: es comenta per si sol, la paràlisi de l'acció del Govern català i l'amenaça real als mitjans públics i privats catalans.

No pot constituir una sorpresa que l'Estat espanyol faci servir aquest arsenal. La base de l'eficàcia de les mesures, encara que tinguin nul valor democràtic i feblesa a escala moral i intel·lectual, són els ingents recursos econòmics i humans que s'hi estan destinant i l'amplitud i coordinació de l'atac. És constatable que han aconseguit crear un cert estat de por, de confusió i paràlisi i que no s'ha arribat a realitzar la independència.

Està doncs tot perdut i no podem guanyar? De cap manera. L'ús de tot aquest arsenal certifica *de facto* diverses coses: el moviment independentista fa por a l'Estat i només pot fer por, si és consistent i ampli i amb possibilitats d'èxit. Per exemple, l'última ocurrència que han fet esclatar, Tabàrnia, ha sorgit just després del 21D. Sense caure en cap triomfalisme, que no hi pot ser, els estem forçant a usar tot l'armament i fer-ho segurament abans del que pertocaria. Amb un cost brutal per part de l'Estat, cost econòmic, de recursos humans, però també pel que fa a degradació interna espanyola i també a l'exterior. La repressió per qui l'executa mai surt de franc. A destacar l'absència de cap oferta en positiu cap als

catalans, basant la unitat d'Espanya només en la por, la repressió i l'ocupació.

És per tant vital conèixer les armes que fa servir l'Estat espanyol contra els catalans, parlar-ne francament i preparar, discretament, les estratègies per contrarestar-les, que hi són. I sobretot perseverar i recordar quina és la nostra arma més potent: som catalans i en tenim el dret, i l'hem expressat manta vegades, de ser lliures.

*Nota sobre *hintel·lectual*: la primera vegada que he vist aquesta expressió volgudament amb *h* ha estat a Twitter per part de Manel Vidal i amb significat crec que similar al que jo dono als intel·lectuals espanyols dirigits.